GÁBORÉLET

2022 OKTÓBER

- Sztárinterjú Gáspár Károly jazz-zongoristával
- Tündérkertben jártunk

Tartalomjegyzék

Itt van az ősz…….....…....…….……..…….3

Ifi szemmel…….....4

Régen volt, hogy is volt……...……...….5

A hónap sztárja: Gáspár Károly…….....……...……..……...7

Búcsúzó tanárunk…….…...……9

A hónap könyve…….…..11

Az én sportom…….…..…….....…..12

Ti mondtátok; A hónap vicce…….……...……13

Életképek…….14

Gáborélet iskolai folyóirat 2022/23 (X. évfolyam, 89. szám)

Főszerkesztő: Erdős Levente

Szerkesztők: Galambos Anna 8.a, Máthé Csanád 7.a, Számel Márk 6.b

Címlap és Életképek szerkesztő: Sarmasági Andrea

Kispesti Gábor Áron Általános Iskola

1196 Budapest, Nádasdy utca 98., Tel: 282-8739 email: nadasdy.gaboraron@iskola.kispest.hu

1196 Budapest, Fő utca 143. Tel: 357-3334 email: gaboraron@iskola.kispest.hu

honlapunk: https://gaboriskola.edu.hu/

facebook oldalunk: https://www.facebook.com/kispestigaboraron/?ref=settings

Itt van az ősz…

Kedves Gyerekek!

Megjött az ősz, a táj színesbe öltözött, mi pedig lassan megszokjuk az iskolát, belerázódunk a mindennapi tanulásba az idei tanévben is. Lassan elkezdődnek a különböző versenyek, iskolai programok is. Mi pedig mindenről igyekszünk beszámolni a Gáboréletben, így próbáljuk színesebbé tenni az iskolai mindennapjaitokat. „A hónap sztárja" rovatban ezúttal egy Józsefvárosból induló, cigányprímás családból származó jazz-zongorista, rádió-műsorvezető, Gáspár Károly adott nekünk interjút. Reméljük, sokak számára lesz példamutató az ő pályája is! Szeptemberben több osztály is járt a Székelyföldet bemutató Tündérkertben interaktív történelem órán, erről láthattok képeket az „Életképek" rovatban. Sajnos újra búcsúznunk kellett egy tanárunktól, aki nyugdíjas éveit kezdi meg. Olvashattok még arról, hogy milyen volt ifi szemmel a nyári tábor, és jelentkeznek a szokásos rovataink, a „Régen volt, hogy is volt…", „A hónap könyve", „Az én sportom" vagy a továbbra is népszerű, humoros, „A hónap vicce" és a „Ti mondtátok" rovat is. És mielőtt hamar belefáradnátok az októberi tanulásba, dolgozatírásokba, felelésekbe, jó hírünk van: noha idén az őszi szünet elmarad (viszont a téli hosszabb lesz), egy hosszú hétvégén kipihenhetitek az eddigi fáradalmaitokat. Mindeközben pedig olvassátok az iskolaújságot, hisz a Gáborélet rólatok és Nektek szól!

Erdős Levente

Ifi szemmel

- Kovács Tímea

Az idei tábor ismét új kihívások elé állította mindannyiunkat. Ilyen kihívás volt például végig vinni a tábort majdnem fele annyi ifivel, mint diákkal, vagy a nyár legmelegebb napjára programot szervezni. Az, hogy az eddigi legszűkebb tábort szerveztük meg, lelkileg megterhelő volt, ugyanis tudtuk, hogy ennél sokkal több táborozónak tudnánk élményekkel megtölteni ezt a pár napját. Ez viszont lehetőséget nyújtott arra, hogy sokkal nagyobb odafigyeléssel és lendülettel essünk neki ennek a picit több, mint egy hétnek. Az előző évekkel ellentétben idén bőven jutott segítő kéz a különböző programok állomásain, így többen tudtak sorra kerülni mondjuk a kézműves foglalkozásokon, de a sorjátékok közben is jól jött a plusz segítség. Szerencsére a helyszínt idén már jobban ismertük, így, hogy másodjára táboroztunk Soltvadkerten. Én úgy gondolom, sok jó tulajdonsága van ennek a táborhelyszínnek is. Szuper a strand, jobban el vannak választva a faházak, de nagyobb a közös tér, több sportpálya van és a pavilonok is hasznos teret adnak. Programok közül, ami a legközelebb áll a szívemhez, az a Zöld nap, amit már több éve Nórival közösen vezénylünk le. Öröm látni, ahogy a tábor összes tagja a régi holmijából, szemétnek tűnő tárgyakból valami újat varázsol. Minden program esetén a legnagyobb kihívás évről-évre az, hogy valami újat tudjunk nyújtani. Mi, ifik természetesen már hónapokkal a tábor előtt nekiálltunk megtervezni minden programot, ami során csupa új ötlet született mind a vetélkedő, mind a kézműves program részére. A vetélkedő ennek köszönhetően majdnem teljesen megújult, a kézműveskedés pedig zokni nyuszikkal és újrahasznosított papír készítéssel is bővült. Kiemelném a programok közül még az óriás szabadulószobát, ami hihetetlen izgalmas volt, és ugyanannyira igényelte a kreativitást, mint a logikus gondolkodást. Sorolhatnám még a szebbnél-szebb pillanatokat: tánc a diszkóban, sztorizás takarodó előtt, csendes pihenő alatti csocsóbajnokságok, bátorságpróba az éjszakában. Az biztos, hogy az ifik felkészültsége és együttműködése, a diákok lelkesedése és kitartása, és persze a tanárok támogatása és szeretete nélkül ez mind nem jöhetett volna létre.

Régen volt, hogy is volt…

Sok idő telt már el azóta, amióta a Gábor Áron Általános Iskola először megnyitotta kapuit. Ahogy teltek az évek, úgy mentek és jöttek a diákok, akik közül a legtöbben még ma is szívesen emlékeznek vissza az itt töltött évekre. Ezúttal Tánczos Vera, a Fő utcai épület egykori diákja mesélt nekünk.

Mikor jártál ide, és ki volt az osztályfőnököd?

1985-1993 között.

Alsóban Bohus Tilda néni (Kórádi Kriszta nénivel), felsőben Hartai Ági néni.

Mennyiben volt más akkoriban az iskola és a tanulás?

Az iskola nagyon hasonló volt, szinte semmit nem változott. A fő különbség az volt, hogy olajkályhákkal fűtötték a termeket és a folyosókat is. (Egyszer egy nagyfiú nekilökött egy kályhának, jól megégettem a tenyerem.) Délutánonként a pedellus és technikatanár, Feri bácsi jött olajjal feltölteni a kályhákat, szerettem azt a fanyar illatot és kályhameleget a korán sötétedő délutánokban. Én még iskolaotthonos voltam alsóban, délután is voltak óráink, elsőben vihettünk be párnát, és volt "alvásidő" nap közben. Amúgy szerintem a tanítás nem nagyon változott.

Milyen ma már különlegesnek mondható, emlékezetes iskolán kívüli események voltak akkoriban?

Úttörőidőszak vége, szóval minden, ami akkor volt. Örsgyűlések, avatások, farsangok, nyári táborok. Én úttörővasutas is voltam. Komoly ifirendszer volt, de ahogy láttam, ezt sikerült fenntartani a rendszer elmúltával is, talán napjainkban is. Minden osztálynak volt ifije (ifjúsági vezetője, egy már elballagott tizenéves diák), aki aktív részese volt az osztály életének.

Mely tanáraidra emlékszel vissza szívesen?

Mindre, tényleg. Olyan nehéz lenne végigsorolni, és nem szívesen hagynék ki senkit. Kórádi Kriszta néni és Tilda néni szeretetteljes

határozottsággal terelgettek minket, megszerettették velem az iskolát, sokszor Tilda néni a válasz a "titkos biztonsági kérdésre" a neten nálam. :) A testnevelés soha nem volt az én asztalom, de Árpi bácsi és András bá' is elviselhetővé tették. Oroszul Erzsi nénitől tanultam, és imádtam a szép betűket, az okos nyelvtanítást, hogy hiába dől össze a rendszer, hiába kényszer, ha már itt vagyunk, akkor tanuljuk meg ezt. Kardos Márta néni nagyszerű történelemtanár volt, okosan és értelmesen tanított, összefüggéseket láttatott, gondolkodni tanított. Feri bácsitól féltünk, de mégis mindig tudott mosoly bujkálni a szemében. Ági néni szuper osztályfőnök volt, és általa miénk volt a frissen épült "új épület", amitől kicsit kiválasztottnak érezhettük magunkat. :) Somogyi Zoltán tanár úr humorával és sármjával vette le a lábáról az osztályt (kit ezzel, kit azzal), de örök anekdota marad, hogy nyolcadikban a szaporító szervrendszert kiadta kiselőadásnak az egyik osztálytársamnak ☺. Ruttkay Éva nénit is szerettem, a kiszámítható nyugalom, letisztultság maradt meg bennem róla. Az, hogy a tanárok is aktívan szervezték az iskolai életet, főleg az ifik szervezésével, programok tervezésével, lebonyolításával, nagyon sokat jelentett szerintem mindenkinek.

És tudom, biztosan van, akit kihagytam, de tényleg, mindenkiről jó emlékeim vannak.

Miért szerettél ide járni?

Otthonos volt. Tényleg második otthon. Kis közösség, sok lehetőség a tanulásra, de a szórakozásra is.

Mindig jó szívvel gondolok vissza azokra az évekre.

A hónap sztárja:

Gáspár Károly

Ő a hazai jazz zene egyik meghatározó szereplője. Józsefvárosban nőtt fel, és már a nagypapái is cigányprímások voltak, igazi zenei családban nőtt fel. Hivatásos előadóművész diplomája van, jazz-zongoristaként dolgozik, emellett pedig rádiózik is, a Karc FM szerkesztő-műsorvezetője és JazzMa.hu kritikai rovatvezetője. Az ő példája is mutatja, hogy tehetséggel, akarattal és szorgalommal messzire el lehet jutni. Készséggel állt a Gáborélet rendelkezésére.

Mikor és minek a hatására kezdett el zongorázni?

6 éves koromban kezdtem el zongorázni. Az inspirációt leginkább édesapám jelentette, hiszen Ő is zongorista.

Mi szeretett volna lenni gyerekkorában?

Nem voltak olyan klasszikus vágyaim gyerekkoromban, hogy például tűzoltó leszek. Alapvetően már egészen korán eldőlt, hogy a zene lesz az én utam.

Melyek voltak a kedvenc tantárgyai általános iskolában?

Az irodalmat és a történelmet szerettem leginkább.

Voltak-e iskolai csínytevései? Ha igen, írna egyet?

Most jó volna, ha elő tudnék hozakodni egy jó történettel, de az a helyzet, hogy jó kisfiú voltam. ☺ Soha nem kaptam intőt vagy bármely más büntetést az iskolákban, ahol tanultam.

Mikor dőlt el, hogy komolyan fog a zenével foglalkozni? Hogyan alakult eddigi zenei karrierje?

Már egészen kiskoromban eldőlt, hogy zenész leszek. A családi háttér rendkívül meghatározó volt ebben a tekintetben is. Klasszikus zenével kezdtem el a tanulmányaimat, aztán kamaszkoromban magába szippantott a jazz világa. Szerencsésnek érzem magam, hiszen teltházas koncerteket van szerencsém adni a triómmal, és eddig négy, nagy sikerű lemezem jelent meg.

Milyen hangszereken tud játszani, és miért pont a jazz irányzatát választotta?

A zongora mellett más hangszeren nem játszom. Azért döntöttem a jazz mellett, mert a klasszikus zene kötöttsége, a kottahűség idegen tőlem. Így találtam rá és szerettem bele a jazz muzsikába.

Mi volt a legfelemelőbb pillanat eddigi zenei életében?

Konkrét eseményt nem tudok kiragadni, azt gondolom, hogy minden jól sikerült koncert és lemez felemelő érzést nyújt.

Volt-e olyan nehézség az életében, amelyen a zene átsegítette?

Életem minden pillanatában a zene segít a túlélésben, a tovább haladásban.

Hogyan segíthet a zene a tanulásban, és miért fontos a zene mellett a tanulás is?

A zene, a hangszeres játék nagy mértékű koncentrációt igényel, így aztán úgy vélem, hogy a tanulásban is segíthet. A tanulás és a zene egyaránt fontos dolgok. Vannak nehezebb periódusok, de muszáj ezeken átlendülni és menni előre.

Hogyan került az életébe a zene mellé a rádió?

2016-ban egy váratlan, ugyanakkor megtisztelő felkérést kaptam, hogy készítsek egy hetente jelentkező magazint a Karc FM-nél. Azóta a zene mellett ezen tevékenységem is igazi szerelmemmé vált.

Ha lehetne egy kívánsága, mi lenne az?

Tudom, hogy közhely, és általában szépségversenyeken szokott elhangozni, de – főleg a jelen helyzetben - azt kívánom, hogy legyen mindenhol béke a Földön! A családom pedig legyen mindig egészséges és vidám!

Búcsúzó tanárunk:

Balázs András

Iskolánk Nádasdy és Fő utcai épületében is tanító András bácsi a tantestület meghatározó, ikonikus alakjává vált, aki nem csak a tanári szoba, hanem a tanórák hangulatát is feldobta. Talán sokan nem is tudják, hogy tanári pályája előtt matrózként is szolgált, és a technika és informatika tárgyak mellett fizikát és alsós osztályokat is tanított, illetve szociológiai diplomája is van. A farsangi szereplések és a papírgyűjtések elmaradhatatlan főszereplője, táborokat, kirándulásokat szervezett, robotikával is foglalkozott. Mi így kívánunk neki nagyon boldog nyugdíjas éveket!

1. Mikor kezdett el tanítani?

1986-ban kezdtem el dolgozni a Hetes diákotthonban, a Wekerle-telepen. Ez egy bentlakásos iskola volt, ma is az, de már nem így hívják.

2. Mi a legszebb emléke a sulinkról?

A legszebb emlékeim az iskoláról a ballagásokhoz kapcsolódnak, de voltak kirándulásokhoz kapcsolódó szép emlékeim is. Tatára mentünk osztálykirándulásra, de a 68-as busz dugóba került. A vonat a Keleti pályaudvarról indult, a csarnok 1-es vágányáról. Percre pontosan odaértünk, és felszálltunk az utolsó kocsiba. Vártuk, hogy elinduljon a vonat, de az nem indult. Majd néhány perc múlva megjelent egy lihegő kalauz, aki bejelentette, hogy "ez a kocsi állva marad". Az utolsó kocsit lekapcsolták a szerelvényről. Ezért a szerelvény ugyan elindult, de mi álltunk egy helyben. A lényeg az volt, hogy megállították a vonatot, és felszálltunk a vonat valóban utolsó kocsijába. Ilyen izgalmasan kezdődött a tatai kirándulás, de végül eljutottunk Tatára. Egy másik ilyen szép

emlékem, amikor Mátraházán, vándortáborban a vizet a faluból kellett hordani kannában. Megszokták a gyerekek, hogy a vízért messzire kell gyalogolni. A táborokban én voltam a szakács, és ebédkészítésekor megkértem az egyik fiút, hogy hozzon egy kanna vizet. Ő fogta a kannát, és elindult vízért Gyöngyös felé az országúton. Mivel eltűnt Pistike a kannával, magam mentem vízért a tábor túlsó végébe. Az volt a szerencse hogy a táborvezető a távolsági busszal jött vissza Gyöngyösről, és meglátta a srácot, hogy ballag az úton a kannával a kezében. Vagy 3 km-re a tábortól. A táborvezető megállította a buszt, és fölvették a srácot, hogy visszaszállítsák a táborba.

3. Miért szeretett itt tanítani?

Tanítani azért jó bárhol, mert amit te megértettél, azt próbálod még érthetőbben átadni azoknak, akik még nem értik a dolgokat, és ez egy nagyon nemes és izgalmas feladat.

4. Mi a legviccesebb emléke?

A legviccesebb órám életem első órája volt, egy énekóra, ahol a „Jön a kocsi, most érkeztünk" kezdetű dalt énekeltem el a gyerekeknek, és minden gyerek tátott szájjal ült. Mikor befejeztem a dalt, akkor mondtam, hogy „most már becsukhatjátok a szátokat". Egyébként szerettem éneket tanítani alsó tagozatban.

5. Voltak-e kedvenc osztályai, diákjai?

Természetesen volt kedvenc osztályom, több is. Leginkább azokat szerettem, akik szívesen tanultak, és nem kellett győzködni őket arról, hogy mindenki magának tanul, és amit megtanultál, az a tiéd, azt nem veheti el tőled senki.

6. Melyik tantárgyat szerette leginkább tanítani?

Legjobban a fizikát szerettem tanítani, mert nagyon sokat lehetett kísérletezni benne, amit a gyerekek is nagyon élveztek, és én is. Persze, jó nagyokat nevettünk, amikor valamelyik kísérlet nem sikerült.

7. Mi az, ami a legjobban hiányozni fog az iskolából?

A kollégák és a tanulni vágyó gyerekek biztosan hiányozni fognak, és az osztálykirándulások is mindig nagy élményt jelentettek a gyerekeknek is és nekem is.

A hónap könyve

Kertész Erzsi: PANTHERA - a hógömb fogságában

Ezt a könyvet azoknak ajánlom, akik szeretik az izgalmas és vicces történteket. A történet főszereplői benn ragadnak egy hógömbben, és a fogva tartóik nem igazán tervezik elengedni őket. A csapatnyi gyerek minden erejével azon van, hogy kijussanak valahogy a fogságból. A történet mesélője Kismukk, de ebben a könyvben mindenkinek fura neve van. A főszereplőinknek meg kell mászniuk az ismeretlen és veszélyes Panthera nevezetű hegyet, ami tele van veszélyes élőlényekkel, növényekkel. Azt viszont nem árulom el, hogy mi lesz a végkifejlet. Ha sikerült felcsigáznom az érdeklődéseteket, és úgy érzitek, hogy tetszene nektek ez a könyv, akkor remélem, el olvassátok, és azt is, hogy hozzám hasonlóan másoknak is a kedvenc könyve lesz. Egyébként több folytatása is megjelent már a regénynek, így, ha érdekel még a 6 jóbarát további izgalmas, vicces és veszélyes kalandja, akkor ajánlom a Panthera 2.,3.,4.,5. részét is. Jó olvasást kívánok!

Máthé Csanád 7.a

Az én sportom – Számel Márk, sziklamászás

A mászással három éves koromban találkoztam először, már akkor nagyon elkezdett érdekelni ez a sport, habár akkor még nagyon kicsi voltam. Azért szeretem ezt a sportot, mivel mindig lehet fejlődni, mindig van valami új út, ami kihívás, és a mászás egy igazi adrenalin bomba. Amikor szoktam beszélni a barátaimnak a sziklamászásról, akkor mindenki megrémül, mert azt hiszik, hogy veszélyes. Pedig egyáltalán nem veszélyesebb, mint bármely más sportág. Van hozzá egy beülő, amibe bele kell bújni, és tartja a testedet. Erre rákötsz egy biztonságos csomót a mászókötéllel, és van egy biztosító ember aki biztosít téged úgy, hogy egy speciális eszközzel fogja a kötelet, amire te rá vagy kötve. És ha bele is esel egy adott útba, ő egyből megfog. Speciális mászócipőben mászunk, ami jobban tapad, és könnyebben lehet lépkedni vele a falon. A sziklamászáshoz nagyon sok erő kell, nagy állóképesség és akaraterő. Általában minden héten megyek mászni. Ha van egy-egy rossz napom, és utána elmegyek mászni, az úgy felvidít, mintha kicseréltek volna. Ugyanakkor arra is kell vigyázni, hogy mint minden sport, ez is csalódással is tud járni. Ha

fáradtabban mászok, nem tudok mindent úgy megmászni, ahogyan én szeretném, és akkor csalódott vagyok. De ilyenkor nem szabad elkeseredni, legközelebb jobban fog menni. Nagyon szerencsés vagyok, mert nem csak Magyarországon, hanem Görögországban és Szlovákiában is másztam sziklákat. Így megismerkedtem a mészkővel, andezittel és riolit tufa falakkal is.

Összegezve a sziklamászás egy nagyon élvezetes sport, viszont nagyon sok erő és kitartás kell hozzá.

Számuel Márk (6.b)

Ti mondtátok…

Tudtok példát mondani a hullámvonalakra a mindennapi életben? *„A palacsinta széle…”*

„A földesúr jobbágya felett birtokoskodhatott…” (bíráskodhatott helyett)

Milyen szófajú az „ajtó” szavunk? *„Kitagadó. Arra szolgál, hogy a hideg kint legyen…”*

A hónap vicce

„-Pistike! mi volt Olaszország államformája a II. világháború alatt?
Pistike nézegeti a térképet, majd bizonytalanul megszólal:
-Hááááát…csizma?”

(Galambos Anna 8.a)

ABELA MARGITÁN
ELEK APÓ KÚTJA

SZEKELYORSZAG TUNDERKE

